

En la present tesi s'estudien les diverses fórmules cadenciales que utilitza el compositor Franz Liszt per a concloure les seues obres per a piano. Este aspecte particular del seu llenguatge harmònic, que denominem *experimentació cadencial*, es desenrotlla de forma més manifesta en la seua última etapa creativa que s'estén entre 1877 i 1885. L'anàlisi detallat dels finals de totes les obres escrites en estos anys s'acompanya amb l'examen de l'escriptura cadencial terminal de les principals peces per a teclat de tota la seua producció anterior. Incorporem, així mateix, la investigació d'este procediment harmònic en les obres més importants dels pianistes-compositors coetanis més destacats: Felix Mendelssohn, Robert Schumann i Frédéric Chopin. Este estudi comparatiu ens permet mostrar la rellevància que adquirix la figura de Liszt en la renovació dels enllaços cadències finals i en el procés d'eliminació de la cadència com a puntuació final de les obres. La seua aportació, en quantitat i varietat, és decisiva en este terreny, convertint-se en el músic romàntic més atrevit, que crega conclusions originals i revolucionàries per a l'època i inclús premonitòries d'un llenguatge harmònic més avançat. Comprovem així com la seua constant curiositat i anhel d'innovació en el terreny harmònic, que li conduïxen a desenrotllar al llarg de la seua producció una escriptura que ho convertix en un dels grans renovadors del vocabulari harmònic del segle XIX, es veuen reflectits també en el camp que investiguem, i l'experimentació cadencial final passa a convertir-se en un aspecte destacat de l'evolució harmònica del llenguatge lisztiano. Després de l'anàlisi, s'ha concretat una tipologia de les diverses cadències utilitzades pel mestre hongarés, i s'ha valorat la influència de la seua activitat cadencial en el discurs musical de compositors posteriors, delimitant-la a les figures de Claude Debussy i Maurice Ravel.